

VIGGO THORUP.

Af HARRY MADSEN.

Den 25. April 1941 døde Højesteretsdommer VIGGO THORUP efter et langvarigt Sygeleje. Hans Urne blev gravsat paa Hørsholm Kirkegaard den 11. Maj.

THORUP var født den 28. Oktober 1876 i Randers, hvor Faderen var Lærer. Hans Manddoms glødende Naturinteresse viste sig allerede i Barndommen, hvor han bl. a. fiskede langs Bredderne af Gudenaalen; og om de mange Oplevelser, der knyttede sig til saadanne Strejftogter, berettede han senere med Begejstring.

THORUPS Sans for Naturen fik dog først rig Næring, da han som ung Jurist kom til Færøerne som Amtsfuldmægtig; de ledige Stunder udnyttedes her i den rige og ejendommelige Natur til Fisketure paa Havet og spændende Strejftogter paa Fuglefjeldene sammen med stedkendte Færinger. Hans Øjne og Sprog lyste af Glæde og Begejstring, naar han senere for-

talte om sine Oplevelser fra Færøerne. Han havde en vid Horisont og interesserede sig ogsaa for Planter, og han søgte kyndig Vejledning og botaniserede f. Eks. sammen med Professor C. RAUNKLÆR og Dr. phil. O. HAGERUP. Hvis Sygdom paatvang THORUP et Rekreations-Ophold, glædede han sig over alle de Blomster, der voksede, hvor han gik sine daglige Ture.

Det var dog Fuglene, som i særlig Grad havde hans Kærlighed, og da han desuden var udstyret med skarpe Sanser og musikalske Evner, blev han en fin Natur-Iagttager, der var fortrolig med Fuglenes Færden og især med deres Sprog. Naar som helst den travle Mand kunde afse lidt Tid, søgte han Hvile i Naturen og blev snart en meget sikker Mark-Ornitholog. Sine Friluftsstudier supplerede THORUP med videnskabelig Grundighed i Zoologisk Museums righoldige Samlinger, hvor han studerede Fuglenes Dragtskifter gennem Aarstiderne, hvilket i høj Grad funderede hans Alsidighed som Ornitholog. Det var dog navnlig i den frie Natur, at han følte sig i sit Es. I Ornithologisk Forenings Ekursioner var han i en lang Aarrække en stadig og ivrig Deltager, der altid var parat til at hjælpe saavel yngre som ældre baade med sin rige Viden og med anden Form for Assistance. Hans venlige Smil og naturlige Charme har gennem Aarene givet mangan Fugletur en egen Kolorit præget af ægte Naturglæde.

Studiet af Fuglene var for THORUP en Erkendelsessag, ikke en Jagt paa Sjældenheder, Rekordjagen eller Samlermani i nogen Form. Ofte fremhævede han for sine Ledsagere, at det netop var de almindelige Arter, som i særlig Grad bidrog til at præge Stedet og skabe Helheds-Indtrykket af Naturen. Naar man færdedes med THORUP, fik man et stærkt og levende Indtryk af den Respekt, ja næsten Ydmyghed, som gennemsyrede hans Syn paa alt levende, der rørte sig omkring ham, baade Dyr og Planter.

I sin private Virksomhed havde han faaet en stor Bekendtskabskreds, og mange Venner havde den tilsyneladende strenge Dommer vundet sig. Dette blev ogsaa til Gavn for Ornithologisk Forening, der takket være THORUP har faaet Tilladelse til at lægge Ekursioner til mangt et interessant Sted, som ellers er spærret for Offentligheden. Ogsaa ad rent privat Vej har han skaffet mange Midler til Gennemførelse af natur-

videnskabelige Studier i arktiske Egne, og personlig var han en godgørende Mand, der ofte hjalp de Unge økonomisk, naar dette blot kunde ske, uden at hans Navn blev nævnt. Hvis Ornithologisk Forening havde været Gæst paa et interessant Terrain, og Ekspeditionen skulde slutte, var det en Fryd baade for Øje og Øre, naar THORUP, som den skolede Akademiker han var, takkede Værten. Man var da altid sikker paa at være velkommen, hvis man kom igen en anden Gang.

Allerede i 1914 havde THORUP indmeldt sig i Ornithologisk Forening og var fra 1929 og indtil sin Død Medlem af Bestyrelsen og Næstformand fra 1938. Inden for Bestyrelsen var han et højt agtet Medlem. Hans alsidige Viden og store Interesse for Foreningens Trivsel vil blive husket langt frem i Tiden. Han deltog i 59 Bestyrelsesmøder og tog lige til det sidste ivrigt Del i Arbejdet.

Da Helbredet i de senere Aar begyndte at svigte, maatte THORUP gennemgaa flere lange og trange Sygelejer. Han udviste dog stadig en Taalmodighed og Ro, som man neppe vilde have ventet at finde hos en Mand, hvis Liv havde været præget af intensivt Arbejde. Det sidste Sygeleje varede over et Aar; ved Siden af Sengen laa altid en god Kikkert, saa han gennem Vinduet kunde følge og glæde sig over de Fugle, der passerede forbi. Denne Glæde fulgte ham til det sidste.

Paa Ture var det især Munkens og Løvsangerens Stemmer, der kunde faa THORUP's klare, graa Øjne til at skinne af Glæde. Og hørte han de kendte Lyde sammen med andre, blev han aldrig træt af at fremhæve de nævnte Fugles smukke og karakteristiske Slag-Strofer. Da hans Urne blev sat ned i Jorden, lød Løvsangerens klare Stemme over Graven.